

Barbara Cartland

Igavesest ajast igavesti

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
FOR EVER AND EVER
2007

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kõik raamatu tegelaskujud ja olukorrad on välja mõeldud ega ole kuidagi seotud reaalse isikute ega sündmustega.

Kaane kujundanud PS Kujundus
Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2007 by Cartland Promotions.

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2012 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2020 Kirjastus ERSEN

Raamatu nr 10674

ISBN 978-9916-11-068-3

Tuletame meelde, et e-formaadis raamatut ostes saate lugeda, konverteerida ja säilitada reservkoopiat.

Raamatutele sanktsioneerimata juurdepääsu vältimiseks on kehtestatud igale raamatule 7 (seitsme) allalaadimise piirang.

Teil ei ole õigust kopeerida ja levitada ostetud raamatut teistele inimestele.

Raamatud on ette nähtud üksnes individuaalseks kasutamiseks ja keelatud on ilma õiguste omaja kirjaliku loata neid levitada. Nende reeglite rikkujad selgitatakse välja ja võetakse seaduse alusel vastutusele.

Ostetud kauba identifitseerimiseks pärast allalaadimist sisestatakse raamatu e-versiooni andmed ostu ja ostja kohta šifreeritud kujul.

Kirjastuse ERSEN kõiki e-raamatuid võite osta Interneti-poest aadressil www.ersen.ee

„Kõige suurejoonelisemad kirjandus- ja muusikateosed on alati armastusest.”

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1895

"*H*üvasti, ema! Hüvasti, isa!"

Viola nuttis hommikul kaevatud hauda kaht peotäit mulda visates ülevoolavalt. Lastes mullal läbi sõrmede sõriseda, tundis ta end vaatamata ümbritsevatele leinajatele ääretult üksikuna – justkui poleks seal kedagi teist.

Viola Brookfield oli just tähistanud oma kahekümne esimest sünnipäeva, kui see juhtus – rida traagilisi sündmusi, mis viisid mõlema vanema hukkumiseni.

Tema vanemad olid ühel ilusal kevadhommikul oma uues autos asunud teele Lõuna-Prantsusmaale, et pidada teisi mesinädalaid.

Viola ei tahtnud jääda üksi nende suurde majja Hyde Parki lähedal asuval Connaughti väljakul.

Igavesest ajast igavesti

„Palun, ärge minge. Ma tunnen end nii üksildasena,” oli ta palunud samal ajal, kui nende ülemteener Morton pagasi autosse laadimist juhendas.

„Kallis, me ei ole kaua ära – ainult nädalakese. Ja naastes toome sulle palju kingitusi,” ütles ema oma tütrele põsemusi andes.

„Ema, mind ei huvita kingitused. Ma eelistaksin, et oleksime kogu perega koos.”

„Ja me olemegi seda, kohe kui me reisilt tagasi jõuame,” vastas isa, kelle hämmastavalt ilus välimus endiselt naiste pilke püüdis.

Viola lehvitas vastumeelselt hüvastijätuks, kui auto lärmakalt käivitus ja teeservast eemaldus.

Viimane, mida ta oma vanematest nägi, enne kui auto Connaughti tänava nurga taha kadus, oli see, kuidas ema tormiliselt oma pika salliga lehvitas, mis oli seotud tema lõua alla, et hoida mütsi ära lendamast. Salli siilud lehvisid tuules nagu lipp. Ema nägu oli elav ja ootusärev, samas kui tema abikaasa keskendus juhtimisele, vaadates tõsiselt ja keskendunult otse enda ette teele.

Isa ei vaadanud tagasi.

Viola ei suutnud lõpetada enda süüdistamist, et ta polnud tungivamalt nõudnud vanemate Londonisse jäämist. See oli viimane kord, kui ta neid nägi.

Auto esituled polnud piisavalt eredad, et valgustada teed läbi pimedada Prantsusmaa öö ning just enne Nizzat

kaotas auto järsus kurvis juhitavuse ning paiskus üle kaljuserva, viies endaga kaasa ka Viola vanemad.

Ta mäletas päeva, mil politseinik oli tulnud temaga rääkima. Mortoni leinaline ilme hoiatas Violat, et juhtunud on midagi kohutavat.

„Preili Viola, üks politseiametnik soovib teiega kõnelda,“ ütles väriseva häälega ülemteener oma käsi väänates.

Violale tundus, et hakkab minestama, kuid ta võttis end piisavalt kokku, et teise toani kõndida. Politseinik polnud istunud, vaid seisis ukse kõrval, valmis uudiste teatamise järel kiiresti lahkuma.

„Preili Brookfield?“ küsis mees, kui Viola tупpa astus. „Ma kardan, et mul on teile halbu uudiseid. See puudutab teie ema ja isa.“

Viola oli sunnitud istuma, tundes, kuidas ta jalad nõrgaks muutuvad. Ta ei kuulnud peaaegu midagi, mida politseinik rääkis, südamevalu ängistas teda nii, et tal oli raske hingata.

Politseiniku lahkumise järel jäi Viola terveks igavikuks istuma. Ta oigas vaikselt, kuumad pisarad põski niisutamas.

Kui Morton mõni aeg hiljem tупpa astus, ei teadnud ta, mida neiuga peale hakata ning kutsus Milly, Viola toaneitsi.

Milly kiirustas Viola juurde ja aitas ta ülakorrusele magamistuppa, kus neiu ülejäänud päeva katkematult nuttis, keeldudes söögist ning joogist.

Igavesest ajast igavesti

Majale laskus vaikus nagu surirüü, akende ette tõmmati paksud kardinaid, mis meenutasid suletud silmalauge, ning kõik püsis niimoodi muutumatuna matusepäevani.

Ja nüüd, vaevu kolm nädalat hiljem, sängitati Brookfieldsid oma viimsesse puhkepaika Kensal Greeni Kõigi Hingede surnuaias.

Kui haua ääres seisvad leinajad lahkuma hakkasid, ei suutnud Viola end minema sundida.

„Ainult üks hetk veel,” ütles Viola Agnesele, kui nõbu tema juurde tuli ja tal õrnalt käest kinni võttis, „ma ei usu, et suudan viimaks hüvasti jätta ja lahkuda.”

„Kas lasen su kaariku puiestee lõppu vastu tuua?” küsis Agnes.

„Palun, ainult natuke veel,” anus Viola.

Agnes eemaldus oma leinavast nõost ja ühines sõidukite juurde liikuva rahvahulgaga.

Viola oli otsustanud oma vanemate rusudeks sõidetud autot mitte uue vastu välja vahetada ning keeldus nüüd ebausklikult igasugusest transpordist, mida ei vedanud hobune.

Järsku puhus läbi surnuaia jahe tuul, mis pani Viola värisema. Tema must satiinkeep oli õhuke ning ei andnud külma eest kuigi palju kaitset.

„Tulge, preili, teie kaarik on kohal,” kutsus Milly leebelt.

Milly ja teised teenijad olid austavalt hauaäärse rahvahulga tagareas seisnud ning asutasid end nüüd Kensal Roadile trammi peale minema.

„Kui soovite, siis tulen koos teiega, preili,” pakkus teenijanna.

Viola rebis pilgu sügavalt haualt. Ta ei suutnud enam vaadata üksteise peale asetatud nikerdatud vasest käepidemetega kalleid kirste ning mälestustahvlit.

„Head aega, ema! Head aega, isa!” kordas ta õrnalt, tundes, et osa temast jääb koos nendega sellesse mudasesse auku.

Silmi pühkides järgnes Viola Millyle ooteplatvormile. Tõsise sündmuse tõttu olid hobusteks valitud kaks musta takku ning kaariku aknad olid kaetud mustade kardinatega.

Sisse istudes oli Viola tänulik, et sai need kardinate ette tõmmata ning ennast uurivate pilkude eest varjata.

Nädalad olid möödunud aeglaselt. Iga päev kõndis ta mööda maja, nuttes vaikselt omaette paremaid aegu taga. Iga nurgake majas oli tema jaoks täis mälestusi ning see tõttu polnud tal põhjust keelduda, kui viis päeva pärast matust saabus kutsuv kiri Indiast, tema tädilt.

„Kallis õetiitar,” kirjutas tädi.

„Ma suudan vaevu uskuda neid kohutavaid sündmusi, mis on aset leidnud pärast minu viimast kirja Sulle. Mõelda vaid, et ainult kuu aega tagasi kirjutasin Sulle, et Sind Su kahekümne esimese sünnipäeva puhul õnnitleda ning nüüd väriseb mu käsi kurbusest seda kirja kirjutades.

Igavesest ajast igavesti

Sinu onu lord Wakefield ja mina, Su armastav tädi, ei suuda leida sõnu hinge pugunud trööstituse väljendamiseks. Mõte, et enam kunagi ei saa ma oma kallile õele otsa vaadata, täidab mind tohutu meeleheitega.

Sinu onu ja mina oleme palju arutlenud selle üle, mis Sinust nüüd saab, ning me leiame, et ilmselt oleks parem, kui tuleksid lähitulevikku arvestades elama meie juurde Mandavisse.

Praegusel kurval ajal on Sul vaja olla perekonnaringis ja ma ei taba kuuldagi sellest, et läheksid kellegi teise juurde. Võib-olla aitab koos olemine meie leina vähendada.

Ma mõistan, et teekond siia on pikk ja vaearikas, aga kui Sa arvad, et oled nõus meie pakkumist vastu võtma, kirjuta kohe ja ma korraldan kõik nii, et Sulle tuldaks Bombaysse vastu, et oleksid kaitstud teekonnal põhja poole Mandavisse.

*Sind armastav
tädi Mary.”*

„India,” õhkas Viola. Juba ainuüksi see nimi tõi kujutlusse uskumatult eksootilise ja müstilise mandri.

Leedi Wakefield oli tema ema vanem õde ning ema jutude põhjal teadis Viola, et tädi abielu oli tormilise armuloo tulemus. Lord Wakefield oli selle provintsi kuberner, kus nad elasid, ning üleüldse väga tähtis mees.

Kuigi seal oli ka valitsev prints, oli lord Wakefield see, kes Kõrgeaulise kuninganna asevalitsejale aru andis.